

A NIEČO OD TÝCH, KTORÝCH MÚZA NEFAULUJE, ALE IBA KOPE ...

POSLEDNÝ VÝLET DO PREKLIATEHO LESA

Bolo 12.mája 2003 a s triedou sme sa vybrali na víkendovú stanovačku do neďalekého pohoria Tribeč. Možno to nebol dobrý nápad, no vtedy to nikto nepredpokladal. Áno, boli sme si vedomí, že sa tam niečo deje, no povedali sme si, že tá krásna príroda za to stojí. A prečo by sa to malo stať práve nám? Vyhladli sme si peknú čistinku, rozložili stany, zapálili vatru a tešili sa na nočnú opekačku, ktorú sme si spestrili rozprávaním strašidelných príbehov. V takomto tajomnom prostredí som si spomenul na jednu príhodu, ktorú som trochu „okorenil“.

V rámci účelového cvičenia sme sa vybrali na túru. Učítelia nám dali príkaz, aby sme sa držali pohromade, aby sme zbytočne nezastavovali. S ďalšími dvoma dobrými kamarátmi sme sa rozhodli, že trochu postrašíme dievčatá, a tak sme sa kúsok vzdialili od skupiny a išli hlbšie do lesa. Boli sme asi šesť alebo sedem metrov od chodníka, po ktorom išiel zvyšok skupiny. S kamarátmi som sa dohodol, že napodobním hlas z hororu, ktorý sme s dievčatami pozerali predošlú noc, tak som sa kúsok priblížil k chodníku. A podarilo sa! Dievčatá sa začali bojzливо obzerať, no po chvíli ma zbadali a rozosmiali sa. Chcel som chalanom povedať, že sa môžeme vrátiť ku skupine, a tak som sa otočil. No oni tam neboli. Medzitým skupina znova zastala. Myslel som si, že chalani

si zo mňa robia srandu, no keď sa stále neukazovali, zalarmoval som učiteľov. Nebolo možné, aby sa za minútu tak rýchlo skryli. Obzeral som sa dookola, no nikde som ich nevidel. Zrazu sa ozval zdesený výkrik. Celá skupina sa pobrala tým smerom, z ktorého znel výkrik. Nikoho sme však nevideli. Bolo už dosť neskoro, keď sme zistili, že chodník, po ktorom sme pred chvíľou kráčali, tam už nebol. Na jeho mieste rástli len korene stromov, tráva, pomník, kvety a palice. Počkať chvíľu. Náhrobok? Ako je možné, že sa tu z ničoho nič zjavil? Keď sme tu prišli, žiaden kameň tu nebol! Podišli sme teda k nemu a začali sme si ho obzerať z každej strany. Zvláštne. Zistili sme, že na ňom nie je nič napísané ani nakreslené. Rozhodli sme sa, že sa radšej vrátíme do dediny. Ale vtedy som to kútikom oka zbadal. Mal som pocit, akoby na mňa ktosi pozeral. Otočil som sa, ale to, čo som zbadal, ma vydesilo. Z kameňa na nás civela tvár s diabolským úškl'abkom a čosi potíchu odriekala. Mal som pocit, že hovorí grécky alebo latinsky. Po tomto zážitku nám naskočila husia koža a rozbehli sme sa teda tým smerom, kde ešte pred minútou bol chodník. Boli sme už úplne vyčerpaní, keď sme dobehli na čistinu, no mal som pocit, že nás niekto alebo niečo prenasleduje. A aj čistina, na ktorú sme prišli, bola iná. Vtedy mi v hlave zasvietila myšlienka, na ktorú som sa ani neodvážil pomyslieť. Čo ak nás sleduje tá grimasa z kameňa? Čo ak niekoho z nás prekliala, keď niečo šomrala po grécky? Striaslo ma od zimy, ktorá zrazu zahalila čistinu. Z ruksaku som si vytiahol bundu a obliekol som si ju. Ako dobre, že som si ju zobral. Pozrel som sa na svoj I-phone, ale ten čas, ktorý svietil na displeji, ma zarazil. Bolo už 9:03 ráno. Nedávalo mi to zmysel, lebo sme nemohli blúdiť lesom už celý deň. A neprešla ešte ani noc. No už len toto som potreboval! Na mobile som mal pred chvíľou 90% batérie, ale teraz mám už len 5%. To sa mi nezdá. Pretrel som si preto oči a na mobile zasa svietilo pôvodné číslo. Nechcel som tomu veriť, ale začína sa tu diať niečo nadprirodzené. Hrá len niekto s nami špinavú hru? Radšej som na to nemyslel, namiesto toho som sa učiteľa spýtal, kedy už budeme v dedine. Povedal, že už nie je ďaleko, ale z jeho hlasu som cítil, že si tým ani on sám nie je istý. Podľa informačnej tabule ostávalo už len 700 metrov k prvému domu v dedine. Pozrel som sa na mobil, ktorý ukazoval 5:03, no podľa slnka bolo asi len 14:00 hodín. Odfotil som

